

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

7 października

№ 87.

Rok 1924.

Treść: 828.	Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 września 1924 r. o dodatkach dla personelu technicznego Komisji Granicznej Polsko-Czeskosłowackiej	1307
829.	Rozporządzenie wykonawcze Ministra Robót Publicznych z dnia 12 sierpnia 1924 r. w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych—do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 36 poz. 383) w sprawie przekazania zarządom gmin miejskich i wiejskich zatwierdzania projektów budowy i wydawania pozwoleń na budowę na obszarze województw: warszawskiego, łódzkiego, lubelskiego, kieleckiego, białostockiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego, wileńskiego okręgu administracyjnego i m. st. Warszawy	1307
830.	Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 września 1924 r. o oznaczeniu dnia przywrócenia normalnych warunków, jako początku terminu przewidzianego w art. 12 ustawy z dn. 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela	1309
831.	Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 października 1924 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Przemysłu i Handlu, Ministrem Spraw Wojskowych, Ministrem Kolei i Ministrem Robót Publicznych o postępowaniu przy ustalaniu przynależności do zakresu osób, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia	1309
832.	Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 6 października 1924 r. o zmianie i uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 11 września 1924 r. w sprawie ustanowienia ceł wywozowych na niektóre towary	1310

828.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 17 września 1924 r.

o dodatkach dla personelu technicznego Komisji Granicznej Polsko-Czeskosłowackiej.

Na zasadzie art. 10 ustawy z 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116, poz. 924) Rada Ministrów postanawia co następuje:

§ 1. Personel techniczny Komisji Granicznej Polsko-Czeskosłowackiej oprócz uposażenia miesięcznego przywiązanego do stanowiska w służbie państwowej i diet służbowych w pełnym wymiarze za cały czas trwania delegacji, pobierać będzie ponadto przez czas trwania robót polowych (od 1 kwietnia do 30 listopada) specjalny dodatek w wysokości 50% pełnych diet służbowych, przypadających do wypłaty.

§ 2. Kierownik techniczny Komisji Granicznej Polsko-Czeskosłowackiej pobierać będzie przez czas sprawowania kierownictwa specjalny dodatek w wysokości 300 punktów obliczeniowych miesięcznie, zastępca kierownika technicznego zaś—dodatek w wysokości 200 punktów obliczeniowych miesięcznie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 kwietnia 1924 r.

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych: *Rybczyński*

829.

Rozporządzenie wykonawcze Ministra Robót Publicznych

z dnia 12 sierpnia 1924 r.

w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych—do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 36, poz. 383) w sprawie przekazania zarządom gmin miejskich i wiejskich zatwierdzania projektów budowy i wydawania pozwoleń na budowę na obszarze województw: warszawskiego, łódzkiego, lubelskiego, kieleckiego, białostockiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego, wileńskiego okręgu administracyjnego i m. st. Warszawy.

Na podstawie § 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 r. w przedmiocie przekazania zarządom gmin miejskich i wiejskich prawa zatwierdzania projektów budowy i wydawania pozwoleń na budowę na obszarze województw: warszawskiego, łódzkiego, lubelskiego, kieleckiego, białostockiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego, wileńskiego okręgu administracyjnego i m. st. Warszawy (Dz. U. R. P. № 36 poz. 383)—zarządza się co następuje:

§ 1. Powołane wyżej rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 roku (Dz. U. R. P. № 36, poz. 383) nie dotyczy miast, rządzących się za czasów rosyjskich rosyjską ustawą

miejską (Zbiór Praw b. cesarstwa rosyjskiego tom II wyd. 1892 r.) bowiem miasta te są już upoważnione do zatwierdzania projektów i wydawania pozwoleń na wznoszenie i przebudowę budowli prywatnych z mocy art. 187 rosyjskiej ustawy budowlanej (Zbiór Praw b. cesarstwa rosyjskiego tom XII cz. I wydania 1900 roku).

§ 2. Magistraty wszelkich innych miast § 1 nieobjętych, a położonych na obszarze województw: warszawskiego, łódzkiego, lubelskiego, kieleckiego, białostockiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego i wileńskiego okręgu administracyjnego, są upoważnione do zatwierdzania projektów i wydawania pozwoleń na budowę, względnie przebudowę:

- a) prywatnych budowli gospodarczych,
- b) prywatnych parterowych budowli mieszkalnych.

Pozatem magistraty miast, w których obowiązuje dekret Naczelnika Państwa z dnia 4 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 13, poz. 140) są upoważnione do zatwierdzania projektów i wydawania pozwoleń na budowę, względnie przebudowę również wszelkich innych budowli prywatnych, nieobjętych punktem a) i b) niniejszego paragrafu, a mianowicie budowli, posiadających więcej niż parter, budowli handlowych i t. p., o ile te nie mają charakteru budowli, przeznaczonych do użytku publicznego.

§ 3. Magistrat m. st. Warszawy jest upoważniony do zatwierdzania projektów i wydawania pozwoleń na budowę względnie przebudowę:

- a) wszelkich budowli prywatnych (art. 187 ros. ust. budowlanej — Zbiór Praw b. ces. ros. tom XII cz. I wyd. 1900 r.).
- b) budowli fabrycznych (art. 164 powołanej ustawy),
- c) budowli do użytku publicznego przeznaczonych (art. 161 powołanej ustawy), — z wyjątkiem świątyń (art. 139, 149 i 154 tejże ustawy).

§ 4. Osoby, zamierzające wzniesienie nowej budowli, lub przebudowę istniejącej, o ile to jest połączone ze zniesieniem ścian i stropów i z urządzeniem wzamian nowych, powinny złożyć do odnośnego magistratu podanie wraz z projektem zamierzonej budowy, sporządzonym w dwóch egzemplarzach, w wypadkach zaś, gdy budowa wymaga zatwierdzenia władzy państwowej w 3 egzemplarzach.

Wymienione projekty, sporządzone w postaci składanych formatów 20×33 cm., powinny obejmować:

1) plan orientacyjny w skali nie mniejszej niż 1:10.000, wykazujący położenie działki względem przyległych ulic; plan ten powinien być orientowany na północ;

- 2) plan sytuacyjny w skali 1:500, uwidoczniający:
 - a) położenie i granice posiadłości, na której ma być wzniesiona projektowana budowla, względnie na której znajduje się projektowana do przeróbki budowla;
 - b) położenie projektowanego, względnie podlegającego przebudowie budynku i jego wymiary;
 - c) położenie i odległość zabudowań, studni, dołów kłocznych i gnojowników, istniejących, względnie projektowanych na posiadłości;
 - d) odległość i kierunek przylegających ulic tudzież placów;

e) położenie i odległość sąsiedzkich posiadłości i nazwisko właścicieli tych posiadłości;

3) rzuty poziome wszystkich pięter piwnic i poddasza w skali 1:100;

4) przekroje budowli: podłużny i poprzeczny w skali 1:100;

5) widok zewnętrzny budowli w skali 1:100 z podaniem dokładnych zdjęć z natury przyległych części sąsiedzkich frontowych budowli przy zabudowaniu zwartem;

6) obliczenie statyczne ważniejszych konstrukcji. Przy sporządzaniu projektów, należy je kolorować w następujący sposób:

- a) budynki istniejące: murowane — karminem, drewniane — sinią paloną,
- b) budynki projektowane: murowane — cynobrem, drewniane — gumigutą;
- c) przy nadbudowie istniejącego budynku na elewacji powinna być wskazana cynobrem linja, od której zaczyna się nadbudowa;
- d) budynki, lub ich części, przeznaczone do zburzenia, powinny być kolorowane słabym tuszem;
- e) wykopy ziemne — słabym tuszem, nasypy zaś lekką gumigutą;
- f) części żelazne w budynkach powinny być wykreślone i pokolorowane kolorem niebieskim (błękit pruski).

W wypadkach drobnych przeróbek istniejących budowli, sporządzanie projektów nie jest wymagane.

§ 5. Projekty budowli, do których zatwierdzenia magistraty miast nie są upoważnione, po stwierdzeniu zgodności planu sytuacyjnego z naturą, powinny być przesłane wraz z opinią magistratu:

- a) przez magistrat m. st. Warszawy — do Ministerstwa Robót Publicznych;
- b) przez magistraty miast, wydzielonych z powiatu — do urzędu wojewódzkiego, względnie do Urzędu Delegata Rządu w Wilnie;
- c) przez magistraty miast, niewydzielonych z powiatu — do starosty.

§ 6. Pozwolenie na przebudowę, odnawianie, rekonstruowanie, ozdabianie budowli zabytkowych, jako też zmianę w najbliższym otoczeniu ważniejszych zabytków nieruchomych, — może być udzielone tylko po uzyskaniu pozwolenia odnośnych organów władzy państwowej po myśli art. 13 dekretu z dnia 31 października 1918 r. o opiece nad zabytkami sztuki i kultury (Dz. P. P. P. № 16, poz. 36).

§ 7. Zatwierdzanie projektów budowli, wymienionych w ustępie 2-im paragrafu 2-go niniejszego rozporządzenia, jako też wydawanie pozwoleń na budowę, względnie przebudowę tych budowli, powinno być dokonywane na podstawie opinii architekta miejskiego, względnie rzeczoznawcy, posiadającego prawo prowadzenia robót budowlanych.

Stanowiska architektów miejskich mogą zajmować osoby, posiadające wyższe wykształcenie architektoniczne, tudzież prawo prowadzenia robót budowlanych.

Magistraty miast, nie posiadające stałych architektów miejskich, mogą powołać do opinjowania wyżej podanych projektów — rzeczoznawców, posiadających prawo prowadzenia robót budowlanych, bądź z mocy art. 35 Ustawy Budowlanej rosyjskiej, względ-

nie uwagi do tego artykułu, bądź z mocy artykułu 2 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 14, poz. 176).

Dopuszczalne jest powołanie jednego rzeczoznawcy przez kilka sąsiednich miast.

§ 8. W odmownej decyzji magistratu, która winna być doręczona osobie interesowanej, należy podać:

- a) powody, dla których odmawia się zatwierdzenia projektu, względnie pozwolenia, z powołaniem się na odnośne przepisy prawne, oraz
- b) pouczenie o terminie i trybie odwołania się od orzeczenia.

§ 9. W wypadkach zatwierdzenia projektu, względnie zapadnięcia decyzji zezwalającej na budowę lub przebudowę — magistrat o treści zatwierdzającej decyzji powiadamia osobę interesowaną.

Egzemplarz projektu zatwierdzonego przez magistrat, względnie zatwierdzonego i nadesłanego do magistratu przez państwową władzę administracyjną, magistrat wydaje osobie interesowanej z adnotacją na projekcie o jego zatwierdzeniu.

Do budowy według zatwierdzonego projektu interesowany może przystąpić po złożeniu w magistracie na piśmie przez osobę, upoważnioną w myśl obowiązujących przepisów, do prowadzenia robót budowlanych, deklaracji, stwierdzającej, że osoba ta podjęła się prowadzenia robót przy projektowanej budowie, względnie przebudowie.

Jeden egzemplarz zatwierdzonego projektu łączy się do akt magistratu.

§ 10. Od orzeczeń, wydanych przez magistraty miast — przysługuje interesowanym prawo odwołania się:

- a) do starosty — od orzeczeń magistratów w miastach niewydzielonych z powiatów;
- b) do wojewody, względnie Delegata Rządu w Wilnie — od orzeczeń gmin miejskich w miastach wydzielonych z powiatu;
- c) do Ministra Robót Publicznych — od orzeczeń magistratu miasta stoł. Warszawy.

Odwołanie się winno być wniesione na piśmie za pośrednictwem magistratu.

O spóźnionym terminie wniesienia odwołania się orzeka instancja odwoławcza.

Do odwołania można dołączyć prośbę o przywrócenie terminu, jeżeli interesowany udowodni, że opóźnienie nastąpiło bez jego winy, z powodu nieprzewidywanych przeszkód, oraz o ile odwołanie wniesiono niezwłocznie po ustaniu przeszkody. Prośbę o przywrócenie terminu rozstrzyga instancja odwoławcza.

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:

Jakimowicz

Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Hübner*

830.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 30 września 1924 r.

o oznaczeniu dnia przywrócenia normalnych warunków, jako początku terminu przewidzianego w art. 12 ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela (Dz. U. R. P. № 67, poz. 406).

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela (Dz. U. R. P. № 67, poz. 406) zarządza się co następuje:

§ 1. Jako dzień przywrócenia normalnych warunków w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela oznacza się dzień 1 listopada 1924 r. Od dnia tego poczyna biec termin sześciu miesięcy przewidziany w powyższym artykule.

§ 2. Oznaczenie dnia zawarte w § 1 będzie podane do wiadomości publicznej także w Dzienniku Urzędowym „Monitor Polski” przez jednorazowe ogłoszenie w nim niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości *Wł. Wyganowski*

831.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 1 października 1924 r.

w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Przemysłu i Handlu, Ministrem Spraw Wojskowych, Ministrem Kolei i Ministrem Robót Publicznych o postępowaniu przy ustalaniu przynależności do zakresu osób, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia.

Na podstawie punktu b. art. 30 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. № 67, poz. 650) zarządza się co następuje:

§ 1. Za robotników, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia należy uważać wszystkich pracowników, zatrudnionych w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, wymienionych w art. 1 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia z wyjątkiem pracowników umysłowych, a mianowicie:

1) pełniących czynności administracyjne i nadzorcze, a nie wykonywających pracy fizycznej, jako to: zarządców, intendentów, pracowników ruchu, jak inżynierowie, technicy, majstrowie, kierownicy magazynów, sztygarzy, ekspedytorzy;

2) pełniących czynności biurowe i zatrudnionych pracami kancelaryjnymi, rachunkowymi, piśmiennymi, rysunkowymi lub kalkulacyjnymi;

3) pełniących czynności kupieckie, jako to: sprzedawców i ekspedjentów sklepowych, restauracyjnych